

[Elgaard.]

at nu træder de danske soldater an til troppesamling sammen med nogle af dem, der mishandlede Danmark igennem 5 år. Det er en sammenføjning af ord og tanker, som fortjener den stærkeste fordømmelse, og som ikke er medlemmer af dette ting værdig.

Forhåbentlig vil fremtiden vise, at dette, at man besinder sig på den tilværelse, som forholdene også udadtil byder der nulevende slægt, vil give sådanne resultater, at det bliver til gunst for fred og ikke for krig. Værgeløs er den, som intet væрге har, stærk og sikker er den, som har sit væрге i orden. Hvis det ærede parti kan meddele, at nu er der igen mulighed for forhandlinger mellem de to stormagtsgrupper, ville måske adskiligt lysne. Hvorfor hørte enigheden op, og hvorfor så hurtigt? Det er i hvert fald ikke de små lande, der har foranlediget dette modsætningsforhold. Er det underligt, at vi her i Danmark må bedømme tingene mere udfra det, vi kender til, end udfra det, vi intet kender til? Derfor burde den viden, som ligger bag det kommunistiske partis medlemmers taler, i virkeligheden frem i det klare dagslys. Der må være en begrundelse, som aldrig kommer til udtryk, når de flammende kommunistiske taler holdes fra denne talerstol. Man taler om, hvad folket vil. Ja, det danske folk vil fred, men man giver udtryk for, at der ikke er andre, der repræsenterer freden, end det kommunistiske partis medlemmer. Jeg har indtryk af, at de arbejder på det modsatte. Jeg henstiller virkelig til dem, at de i forbindelse med deres rigsdagsgerning er mere åbne om det, de ved noget om, og som vi andre kun ved lidt om.

Kristen Amby: Jeg lover medlemmerne, at dette indlæg skal blive ganske kort. Det ærede medlem hr. Alfred Jensen fremkom med en bemærkning, som jeg gerne vil opholde mig lidt ved, da jeg næppe kan tro, han rigtigt har overvejet den. Det ærede medlem sagde — jeg tror polemisk vendt mod den betragtning, jeg havde gjort gældende: at i demokratiske lande var det umuligt, at en regering kunne gennemføre offensive krige —, at folkene ganske rigtigt ikke ville krig i de demokratiske lande, i de vestlige lande, det var han nok klar over; men, sagde han, nu var det ved en slags maskepi, og jeg ved ikke hvilke trolddomskunster, to gange lykkedes lederne i Amerika at få det amerikanske folk ind i krig. Jeg kunne nu ikke rigtig lade være at tænke på, hvordan det ville være gået, hvis det

amerikanske folk ikke — enten det så skete ved den ene eller den anden slags midler — var kommet med i den sidste krig, hvordan det ville være gået i kampen mod Hitler. Det er ganske ejendommeligt, at der skal lyde nogen bebrejdelse mod den amerikanske regering eller lederne af den amerikanske politik, både fordi de gik ind i den første verdenskrig, der jo også blev ført mod tysk aggression, og fordi de gik ind i den anden verdenskrig, men snart ethvert argument kan altså benyttes.

Dernæst er der et andet udtryk, som jeg synes er langt, langt farligere, og som i virkeligheden næsten har været nøgleordet i den debat, der er ført med den højtærede udenrigsminister. Det ærede medlem hr. Alfred Jensen sagde, at hvis man stemplede Kina som angriber, fik vi jo krig. Nu kan man være enig eller uenig i klogskaben, i hensigtsmæssigheden af at gøre noget sådant, men det, der ligger i det ærede medlems udtalelse, må jo være, at hvis et flertal efter saglige overvejelser finder, at en angrebshandling har fundet sted, vil den angribende magt føle sig så oprørt over en sådan stemping, at så kommer der krig. Ellers kan jeg slet ikke forstå den sætning.

Skulle vi virkelig være nået dertil — siger jeg til det ærede medlem og til andre ærede medlemmer fra den samme bænk —, at man nu ikke engang tør nævne tingene ved deres navn? Så rædde skal vi være for krigen, at hvis vi siger, hvad vi mener, åbent og ærligt, ja, så kan krigen komme over vore hoveder. Det kan da ikke være det ærede medlems mening — det tror jeg i alt fald ikke.

Det ærede medlem kom med en anden sætning, som kunne tyde på, at det var en hel tankerække, han var inde i, og den skulle han nu se at komme ud af. Det ærede medlem sagde, at det vestlige pagtsystem, altså Atlantpagtsystemet, og det militære led i dette system, vi nu gennemfører, var en provokation mod Sovjetunionen. Hvorfor dog? Jeg spørger det ærede medlem: Hvorfor dog? Mener det ærede medlem og mener det ærede parti, at verdens stærkeste landmilitære magt selv skal kunne opretholde omfattende styrker — jeg skal ikke nævne tal, for ingen kan jo komme til bunds i, om det er 2,8 eller 3,5 mill. mand, og det er også ligegyldigt — og have sikre forbunds-fæller i det halve Europa, samtidig med at den skal kunne hævde, at det er provokation, hvis den vestlige verden heroverfor blot foretager rent defensive foranstaltninger som oprettelse af de styrker, der her er tale om? For der kan vel ikke ligge en trusel deri? Det vil jeg ikke tro.